

Vzpomínka na Haase

*Hugo
& Dodoušek*

I takové hvězdě, jakou byl Hugo Haas, se stal malér, který ale přešel s noblesou sobě vlastní. Přečtěte si, jaké to bylo, když jeho Dodoušek v Brně zvracel.

Čím zajímavějším začít článek o Hugu Haasovi než rozhovorem s někým, kdo byl v roce 1935 přímým účastníkem natáčení Haasova a Fričova filmu *Jedenácté přikázání*. Paní Zdenka Drahoukoupilová si ve filmu zahrála malou Aničku, která v pokoji za dveřmi objeví schovaného »vetřelce« Haase, coby C. a k. notáře Jiřího Voborského. Její role byla i mluvená, řekla: „Hele, zloděj!“ a „Rukulíbám.“

S paní Drahoukoupilovou si občas posíláme esemesky, tentokrát jsme si ale domluvili delší telefonát. Bavili jsme se o všem možném, o její životní profesi učitelky, ale také o tom, na co si z dětství z natáčení na Barrandově vzpomíná ponejvíc. „Já celou tu minulost vidím jen v obrazech. Bylo mně tehdy pět let, a tak se mi vybavují různí herci, tatínek, který mi dělal pokaždé doprovod, maskérna, kde mi připevňovali takový žihonek, protože jsem měla moc řídké vlasy – nesměla jsem se jich

Jiřina Štěpničková, která byla ve filmu *Jedenácté přikázání* jeho hereckou partnerkou, se mu velmi líbila i v soukromí.

Dodoušek na unikátním snímku A. Bahenského.

Film *Jedenácté přikázání* nepatří mezi nejznámější, což je škoda, protože byl skvěle herecky obsazený.

potom celý den dotknout. Hugo Haas si mne příliš nevíšal; byla jsem moc malá, opakoval si text a dával jenom pozor, aby mě nezašlápl. Víím jen, že téhož roku točil ještě jiný film, ve kterém mě vedl za ručičku starými ulicemi vstříc nějaké krásné herečce; bohužel, to už si opravdu nepamatuji, kdo byla ona a o který film šlo.“

Paní Zdenka Drahoukoupilová oslaví v lednu devadesáté narozeniny, a tak není divu, že si zavzpomínala i na to, jak chodila s rodiči na němé filmy do Bia U Modré štiky, které v Karlově ulici kdysi otevřel ještě Viktor Ponrepo a které zůstalo až do roku 1936 posledním němým kinem v Praze. (Jako kino zvukové pokračovalo už jen do roku 1949.)

Druhou dosud neznámou vzpomínkou na Huga Haase mi přispěl brněnský písničkář

a televizní dokumentarista Jiří Vondrák. (Své příjmení si kdysi upravil, aby nebyl zaměnitelný s jiným Jiřím, Vondráčkem, bratrem Heleny Vondráčkové.) Jeho otec byl redaktor dr. Jiří Vondráček, který natočil ve Vídni v roce 1968 pro Čs. televizi poslední rozhovor s Hugem Haasem. A jak na ta léta známosti s Haasem vzpomíná Jiří Vondrák?

„Tatínek byl dramaturgem Satirického divadla Večerní Brno a ona k nám chodila někdy v neděli na oběd Ljuba Hermanová, která ve Večerním Brně hostovala. Nu a jedné neděle přivedla Huga Haase. Já šel otevřít dveře, protože jsem měl s bráchou pokoj nejbliž, otevřel jsem a zíral – ten Hugo Haas, kterého jsem den předtím viděl naproti v kině ve filmu *Ať žije nebožtík*, tak ten stál u nás

ve dveřích! A pak se to stalo. Mezi nohama mi proběhl Haasův Dodoušek, škytl a v předstíni poblbl mamčin nově hnědožlutěj pruhovanej běhoun. Tatínek byl rozpačitej, maminka se rozplakala a Hugo Haas koukal po stropě... Nicméně oběd všem chutnal, nálada pak už byla úžasná

a já si myslím, že na konto toho incidentu s Dodouškem Hugo Haas souhlasil, že ho tatínek může s malým televizním štábem navštívit a natočit s ním rozhovor. Byl to poslední rozhovor, pár týdnů před jeho smrtí. Když se tatínek se štábem ve Vídni dostavil do bytu ve 4. patře na Ringsoperstr., přivítal je Hugo Haas krásnou větou: „Pánové, pojdte dál, a vy, pane doktore, se můžete polejt, kdekoli se vám zlíbí.“

■ Ondřej Suchý

**Celou
minulost
vidím
v obrazech**